

MATHEWS, NEZAPOMENUTELNÉ NAROZENINY

Jednou po škole, když jsem byla s tátou na cyklostezce před domem, jsem se ho zeptala na něco, co jsem vždy chtěla vědět. Svítilo slunce a bylo hezky. Táta byl v dobré náladě, tak jsem se rozhodla, že se ho zeptám: „Tati, řekneš mi něco o tvém pobytu v Etiopii? Táta chvíli váhal. „No dobře,“ řekl a začal:

„Před čtrnácti lety jsem jel do Etiopie učit budoucí učitele základní školy angličtinu, aby mohli vzdělávat malé děti. Jeli se mnou moji dva kamarádi z Irska: Paul a Joyce. Každé dopoledne kromě soboty a neděle jsme pracovali. Odpoledne jsme si hráli s dětmi, kterých tam bylo opravdu hodně. Byly to chudé děti, neměly dost peněz ani na boty. Nejhorší ze všeho byla voda. Byla tak špinavá, že nám z ní bylo špatně.“

„To mi chceš říct, že jste tuto vodu museli celou dobu pít?“ skočila jsem tátovi do řeči. Úplně se mi z toho dělalo zle. „Ne, my jsme si kupovali vodu v lahvích.“

Táta se na mě usmál a pokračoval: „Jedno páteční odpoledne jsme se vydali s Paulem a s Joyce na výlet na jih. Chtěli jsme navštívit jeden domorodý kmen. Tento kmen žije ve velmi odlehle oblasti. Široko daleko nikdo jiný nežije. Žijí velmi primitivním způsobem života. Mají velice odlišné zvyky od našich. Viděli jsme třeba chlapce, který měl přeběhnout přes záda deseti krav, které stály v řadě, aby ho kmen přijal za dospělého muže. Také věří, že když se někomu narodí dvojčata, je to špatné znamení. Proto, když se to opravdu stane, odloží ta miminka někde u cesty a když se jich neujme někdo, kdo takovým věcem nevěří, miminka zemrou. Ženy si vytvářejí na hlavách speciální účesy, místo laku na vlasy, aby ty účesy držely, používají bláto.“

Jeli jsme autem s jedním kamarádem z Etiopie, který řídil. Občas jsme se někde zastavili. V ten den, kdy jsme se vraceli zpátky na sever, měla Joyce narozeniny. V půli cesty musel řidič strhnout volant, protože silnice byla v těch místech velmi poničena a nešlo tam projet. V této oblasti vlastně ani nejsou silnice, spíš takové prašné hrbolaté cesty s dírami a výmoly. Jak řidič strhnul volant, auto se začalo řídit ze srázu dolů. Když dopadlo, vylezl jsem ven a zjistil, že nemůžu hýbat rukou. Měli jsme veliké štěstí, že kus za námi jeli nejací Etiopani a všimli si nás. Na té silnici totiž třeba celý den nikoho nepotkáte. Vynesli Paula z auta, nemohl chodit ani hýbat rukou. Joyce vystoupila sama a vypadalo to, že jí nic není. Náš řidič měl jen lehká zranění. Etiopani nám pomohli do dodávky a odvezli nás do nemocnice. Cesta do nemocnice trvala přibližně dvě hodiny. Po půlhodině se Joyce udělalo špatně. Chvíli na to zkolabovala přímo na mě. Viděl jsem, jak postupně bledne a bylo mi jasné, co se stalo. Neměli jsme jak jí pomoci. Joyce umřela v den jejích dvacátých pátých narozenin. Když jsme dojezili do nemocnice, odvezli Joyce pryč. Doktoři se podívali na mě a na Paula. Řekli mi, že mám těžce zraněnou ruku. Pažní kost byla polámaná na kousky a měl jsem přetržený nerv. Paul si zlomil zlomil pravý kyčelní kloub a ruku. Nemocnice neměla žádné vybavení ani žádné peníze. Nebyl tam rentgen, nebyly tam vlastně ani pořádné postele. Nemohli nám tam pomoci. A tak jsme já i Paul odletěli malým soukromým letadlem do Keňy do nemocnice, kde nás mohli odoperovat. Běžný Etiopan by si nikdy nemohl dovolit takto letět do nějaké vybavené nemocnice. My jsme ale měli z domova dobré cestovní pojištění, díky kterému jsme se mohli přesunout do nemocnice evropského typu. Letadlo neletělo z letiště, ale z pole. Na poli byla runway, která byla používána při hladomoru v roce 1980.“

„A co se stalo s Joyce?“ zeptala jsem se. „

Její tělo bylo převezeno do Irska za jejími rodiči.“ odpověděl táta. To bylo poprvé co jsem se dozvěděla co se vlastně stalo Joyce. „Asi týden po operaci jsme měli letět do Irska a doléčit se tam. Bohužel v tu dobu zrovna stávkovali zaměstnanci British Airways, což byla letecká společnost u které jsme měli lístky a náš přesun se neustále odkládal. Trvalo několik dní, než jsme mohli odletět. Letěli jsme první třídou, abychom mohli ležet. Když jsme přiletěli do Irska, čekala na nás na letišti záchranka, která nás odvezla rovnou do nemocnice v Dublinu. Tam nás překontrolovali a zjistili, že budou muset Paula ještě jednou operovat. U mě zase zjistili, že mám zraněné obratle, ale naštěstí jsem nepotřeboval další operaci. Jednoho dne jsem v nemocnici listoval novinami a překvapilo mě, že jsem tam našel článek o naší autonehodě.“

Po roce jsem se rozhodl, že se do Etiopie vrátím. Paul by býval jel taky, ale pořád měl problémy s chůzí. Moje ruka na tom byla lépe, i když jsem s ní ještě nemohl úplně hýbat. Chtěl jsem se tam vrátit proto, že jsem neměl možnost rozloučit se se všemi těmi lidmi, se kterými jsem se tam setkal a také jsem chtěl šťastně ukončit tuto kapitolu mého života. A nová kapitola mého života zrovna začínala, protože už jsme s maminkou čekali tebe. Ale nikdy nezapomenu na to, co se v Etiopii odehrálo. Je to smutná a nezapomenutelná část mého života.